

ване се налага!) подъ малката рѣчица, гледалъ съмъ съсипнитѣ... и отвждъ рѣката...“.

Още по-голѣма живость въ речѣта внася другъ единъ похватъ: често авторътъ влиза въ въображаема препирня, допуща правдивостѣта на възраженията, които му прави противникътъ, за да го осмѣе на края още по-жестоко: „Твърдятъ, че той не билъ патриотъ. Казватъ билъ гордъ къмъ малкия братъ... Не билъ и добъръ баща... А съпругъ?... Може. Може всичко да е вѣрно. И още много други нѣща. Може Менцелъ, или коя да е друга дървеница да е по-патриотъ отъ автора на „Херманъ и Доротея“. И такива чудеса ставатъ на тоя свѣтъ. Особено съ глупавитѣ хора, които сж винаги по-добри патриоти“.

Особена енергия придаватъ на речѣта му отчеканенитѣ—като кратки категорични формули — мисли, които поетътъ натѣртва или извиква, когато трѣбва да ги каже: „Че всѣко величие е немислимо безъ отрицание! Високата личностъ налага своето, както е било вредъ и всѣкога! Много таланти — триумфъ на посредственостѣта!“

Само прекраснитѣ качества на увлѣкателенъ събеседникъ, съединени съ непобедимата склонностъ на поета да се отдаде на свободната игра на въображението си — може да обяснятъ появата на най-оригиналната му книга „На острова на Блаженитѣ“ — своеобразна „Dichtung und Wahrheit“, кждето действителнитѣ факти се редуватъ и преплитатъ съ поетическата измислица. Една удивително жива — понѣкога капризна до маниерностъ, — игра.

Несъмнено, цѣлата проза на Славейкова е преди всичко гореща защита на сѣщинското творчество—въ най-широкия смисълъ на думата